

Arrest

nr. 214 232 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 januari 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op 11 februari 2016 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: [A.,A.]

geboortedatum: [1995]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als geboren op [1995]

wordt een inreisverbod voor acht (8) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering artikel 74/11 §1 vierde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod acht (8) jaar. De betrokkene vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op datum van 03.06.2014 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van twee jaar voor 'vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is', 'diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels' en 'poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels'. De termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat betrokkene recentelijk veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf voor ernstige feiten.

Bovendien bevat het administratief dossier nog enkele andere gegevens die in overweging genomen moeten worden. Betrokkene verbleef van 12.11.2013 tot 11.07.2014 in de penitentiaire instelling te Brugge. Daarna werd hij overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge met het oog op zijn repatriëring. Op datum van 21.09.2014 echter wordt betrokkene op isolatie geplaatst wegens 'het verstoren van de veiligheid, de orde, de goede zeden en de goede werking van het centrum'. Ook tijdens zijn verblijf in het Repatriëringscentrum 127BIS werd betrokkene voor 24u geïsoleerd wegens 'bedreigingen met aantasting van de fysieke integriteit van personen of met vernieling of beschadiging van goederen', 'ernstige en herhaalde beledigingen ten aanzien van het personeel van het centrum of daarmee gelijk te stellen personen, die van aard zijn hun gezag te ondermijnen'. Betrokkene diende overgeplaatst te worden naar een ander gesloten centrum omdat het (keuken)personeel zich door hem bedreigd voelde.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene ook reeds tweemaal veroordeeld werd bij verstek door de Politierechtbank op 24.06.2013 en op 26.01.2015 en veroordeeld werd voor in totaal 1200€ geldboete en een verlies van recht op sturen voor in totaal 12 maanden.

Om al deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd van acht jaar.

Betrokkene beroept zich op het feit dat al zijn familieleden in België verblijven en dat zijn moeder en zus geregulariseerd zouden zijn. Echter, we stellen vast dat er in casu geen sprake is van een gezinscel daar betrokkene niet samenwoont met zijn gezinsleden. Volledigheidshalve merken we op dat zijn broer [A.] niet over verblijfsrecht beschikt en dat zijn vader over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt in het kader van zijn vijfde asielaanvraag.

Betrokkene beroept zich op het humanitaire element dat hij op 11-jarige leeftijd naar België kwam en hier zijn school heeft afgemaakt, een diploma lasser behaalde en aan het werk kan in een knelpuntberoep. Het administratief dossier bevat een schoolattest van CDO Noord voor het schooljaar 2012-2013 en meldt als inschrijvingsdatum 06.11.2012; een attest van het Leonardo Lyceum dat hij sinds 01.09.2008 daar schoolloopt, opgesteld op 06.05.2009 en een attest van het stedelijk handelsinstituut dat betrokkene er schoolliep vanaf 11.09.2007, opgesteld op 12.12.2007. Verder bevat het administratief dossier geen integratiestukken die betrekking hebben op betrokkene. Betrokkene

toont aldus aan dat hij naar alle waarschijnlijkheid naar school ging in het schooljaar 2012-2013, het schooljaar 2008-2009 en het schooljaar 2007-2008. Gezien zijn veronderstelde verblijf sinds 2007 legt betrokkene erg weinig stukken voor. De prangende humanitaire situatie waarop betrokkene zich beroept, wordt niet bewezen door voldoende objectieve stukken. We stellen vast dat deze drie schoolattesten niet opwegen tegen de ernstige feiten van openbare orde die betrokkene pleegde en waarvoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn dossier.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Zo zij er twee voorwaarden vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

In casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan : de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker en kan leiden tot de het verbod om naar België te komen gedurende 8 jaar en bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.

Daarenboven stelt de beslissing :

“... Op datum van 21.09.2014 echter wordt betrokkene op isolatie geplaatst wegens “het verstoren van de veiligheid, de orde, de goede zeden en de goede werking van het centrum”. Ook tijdens zijn verblijf in het Repatriëringscentrum 127BIS werd betrokkene voor 24u geïsoleerd wegens “bedreigingen met aantasting van de fysieke integriteit van personen of met vernieling of beschadiging van goederen, “ernstige en herhaalde beledigingen ten aanzien van het personeel van het centrum of daarmee gelijk te stellen personen, die van aard zijn hun gezag te ondermijnen”. Betrokkene diende overgeplaatst te worden naar een ander gesloten centrum omdat het (keuken)personeel zich door hem bedreigd voelde...”

Mocht de staatssecretaris verzoeker hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen over deze feiten.

Zo overbelicht de Staatsscretaris zo ook de bewering dat verzoeker een gevaarlijk crimineel zou zijn, door evenmin in te gaan op de beweegredenen die aan de basis lagen voor de veroordeling door de correctionele rechtbank te Kortrijk: Gelet op het uitblijven van een machtiging tot verblijf (waar verzoeker op dat ogenblik recht toe had), liet hij zich opsluiten in een garagecomplex; 's nachts brak hij de garageboxen open en stal goederen die hij aan de man bracht, om hem (en zijn naasten) te kunnen laten overleven.

Hoewel deze inbreuk uiteraard geenszins goed te praten is en verzoeker er een correcte straf voor dient te krijgen, dient te worden benadrukt dat verzoeker op het ogenblik van de feiten, 2012-2013, net 18 was, geen machtiging tot verblijf had, en nooit enig geweld t.a.v. personen gebruikte teneinde zich meester te maken van de goederen.

Verzoeker wordt immers gestraft : de straf is een inreisverbod van 8 jaar.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet een penale sanctie in de zin van art. 6.1. EVRM in ieder geval kunnen worden onderworpen aan een orgaan van de rechterlijke macht met volle rechtsmacht (E.H.R.M., Schmutzer t/ Oostenrijk, 23 oktober 1995, Série A, nr. 328; E.H.R.M., Fischer t/

Oostenrijk, 26 april 1995, Série A, nr. 312; E.H.R.M., Oztürk t/ Oostenrijk, 21 februari 1984, Série A, nr. 73).

Bovendien dient een rechter volle rechtsmacht te worden toebedeeld; dit begrip «volle rechtsmacht» moet worden uitgelegd in het licht van de verdragstekst, omdat alle bepalingen van het EVRM op autonome wijze worden uitgelegd in het licht van de door de auteurs van dit verdrag nagestreefde doelstellingen (E.H.R.M. 21 februari 1984, Oztürk t/ Federale Republiek Duitsland, nr. 9/1982, J.T. 1994, 487) en houdt in dat de rechterlijke instantie niet alleen de wettigheid van de procedure moet kunnen nagaan, maar eveneens de bevoegdheid heeft om alle feitelijke en rechtskwesties te onderzoeken (I. Boone en G. Van Haegenborgh, «Administratieve sancties», in Verslag van het Hof van Cassatie 2004, 185; L. Huybrechts, «Het fiscaal strafrecht en de jurisprudentie van het Hof van Cassatie», in Recht zonder omwegen. Fiscale opstellen aangeboden aan prof. J.J. Couturier ter gelegenheid van zijn 75ste verjaardag, Brussel, Larcier, 1999, p. 333, nr. 6; P. Lemmens, Geschillen over burgerlijke rechten en verplichtingen, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1987, p. 281-282, nr. 203).

Volle rechtsmacht onderstelt allereerst dat de rechter bevoegd is om de feitelijke grondslag van een voor hem bestreden overheidshandeling te verifiëren (A. Alen, «Administratieve geldboeten: hun internationaal- en internrechtelijke kwalificatie», in Liber amicorum prof. dr. G. Baeteman, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1997, p. 400, nr. 17.2; P. Lemmens, o.c., 281-282, nr. 203; M. Boes, «Het redelijkheidsbeginsel», in I. Opdebeek (red.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, p. 107, nr. 30).

De rechter moet de feitelijke vergissingen van de administratie kunnen rechtzetten (J. Put, «Administratieve sancties in de sociale zekerheid en artikel 6 EVRM», in W. van Eeckhoutte en M. Rigaux (red.), Sociaal recht: Niets dan uitdagingen, Gent, Mys & Breesch, 1996, p. 740, nr. 1287).

Vervolgens moet de rechter de macht hebben om de proportionaliteit of evenredigheid tussen sanctie en fout te controleren (A. Alen, o.c., in Liber amicorum prof. dr. G. Baeteman, p. 400, nr. 17.2; J. Put, o.c., in Sociaal recht: Niets dan uitdagingen, p. 736, nr. 1283 en p. 740, nr. 1287; P. Lemmens, o.c., p. 281-282, nr. 203; M. Boes, o.c., in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p. 107, nr. 30; M. Melchior, «La notion de compétence de pleine juridiction en matière civile dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme», in Présence du droit public et des droits de l'homme. Mélanges offerts à Jacques Velu, Brussel, Bruylant, 1992, III, p. 1341, nr. 18; J.M. Woehrling, «Les sanctions administratives forfaitaires et l'article 6 de la Convention européenne des droits de l'homme», in J.J. Flauss en M. de Salvia (red.), La Convention européenne des droits de l'homme: développements récents et nouveaux défis, Brussel, Némésis, Bruylant, 1997, 184; E.H.R.M., Le Compte, Van Leuven en De Meyere, 23 juni 1981, Série A, nr. 43, §§ 51 en 60; E.H.R.M., Albert en Le Compte, 10 februari 1983, Série A, nr. 58, §§ 29 en 36).

De sanctie moet immers redelijk zijn, rekening gehouden met de strafbare feiten, en mag niet getuigen van willekeur (A. Demoulin, «Amendes fiscales, Cour d'Arbitrage et Cour de Cassation, à quand la paix judiciaire?», J.L.M.B. 1999, 546). Zij moet bovendien in verhouding staan tot de ernst van de feiten, zoals volgt uit art. 3 EVRM.

In casu worden al deze waarborgen die artikel 6 EVRM biedt, met voeten getreden; noch is er een rechterlijke toestemming met volle rechtsmacht, noch is er een matigingsbevoegdheid, noch is er tegenspraak, laat staan dat verzoeker gehoord wordt; het enige waar verzoeker aanspraak op kan maken is een marginale toetsing;

Dit strookt niet met artikel 6 van het EVRM.

Bovendien werd evenmin het hoorrecht van verzoeker gehonoreerd;

Dit dossier is bij uitstek een dossier waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken. Ook wat betreft de veroordeling door de Correctionele rechtbank, had verzoeker toelichting kunnen verschaffen.

Het is bovendien geen beslissing die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet.

In casu had de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid moeten bieden om extra informatie te verschaffen en om tegenspraak te voeren; verzoeker weet op heden nog zelfs niet waar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn informatie haalt en of deze klopt;

Verzoeker heeft nooit de mogelijkheid gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd hem verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Het staat dan ook als een paal boven water dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en hij zijn dossier dan ook niet terdege kon verdedigen.

Het hoorrecht houdt immers in dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken («Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne», Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Bovendien dient de betrokkene expliciet te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Daarenboven is geen enkele uitsluitinggrond op verzoeker van toepassing. Zo was de beslissing niet urgent, verzoeker was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, dan wel de stad Hasselt, was/is op de hoogte van haar verblijfplaats.

De beslissing was evenmin evident en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie en een evaluatie van het hoederecht van verzoeker.

Zodoende was er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Bovendien vormt een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Het gaat zelfs zover dat verzoeker niet weet wat de aantijgingen waren; hij heeft er nooit kennis van kunnen nemen en zich nooit kunnen verweren.

Verzoeker herinnert zich dat hij omwille van een actie van de opgeslotenen, werd afgezonderd; men had immers besloten tot een hongerstaking.

Het protest dat verzoeker samen met anderen uitvoerde, wordt nu tegen hem gebruikt, zonder dat hij zich kan verweren, zonder dat hij zelfs maar weet heeft van de feiten die de staatssecretaris inroept;

Op deze wijze, wordt dan ook het hoorrecht alsook artikel 6 van het EVRM danig met voeten getreden."

2.2.1. Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker krijgt in casu een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De determinerende grond voor de vaststelling dat hij een ernstig bedreiging vormt voor de openbare orde vormt het gegeven dat verzoeker zich schuldig maakte aan feiten van vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid is gesteld, van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en van poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 3 juni 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar. De duur van het inreisverbod wordt op acht jaar bepaald, omwille van deze recente veroordeling tot een zware gevangenisstraf voor ernstige feiten. De gemachtigde van de staatssecretaris ziet ook geen concrete elementen die zich in casu verzetten tegen deze duur van het inreisverbod.

Verzoeker betoogt dat hij, indien gehoord, toelichting had kunnen geven bij deze door hem gepleegde feiten en zodoende had kunnen ontkrachten dat hij een gevaarlijk crimineel is. Hij wijst erop dat hij deze feiten pleegde gelet op het uitblijven van een verblijfsmachtiging waarop hij meende gerechtigd te zijn. Hij stelt zich te hebben laten opsluiten in een garagecomplex, waarna hij 's nachts de garageboxen openbrak en goederen stal om die aan de man te brengen zodat hij en zijn naasten konden overleven. Hij wijst erop dat hij op het ogenblik van de feiten nog maar 18 jaar was en in illegaal verblijf was en benadrukt dat hij nooit geweld ten aanzien van personen heeft gebruikt om zich meester te maken van de goederen.

De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat verzoeker overging tot het plegen van deze strafrechtelijke feiten omwille van het uitblijven van een verblijfsmachtiging van aard is te hebben kunnen leiden tot een andere uitkomst van de procedure. Dit gegeven kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststelling dat verzoeker de vermelde feiten pleegde of aan de ernst van deze feiten, die mede tot uiting komt in de oplegde zware strafmaat. Dit aangevoerde is ook niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de vastgestelde actuele en ernstige bedreiging die verzoeker wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Feit is zo ook dat verzoeker nog steeds niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. Verzoeker heeft ook duidelijk gemaakt niet vrijwillig een einde te willen stellen aan zijn illegale verblijf op

het grondgebied, nu hij reeds op 4 maart 2015 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, betekend op 9 maart 2015, maar hij weigerde hieraan gevolg te geven. Dit betoog is niet van aard het weerhouden actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde onderuit te kunnen halen.

Verzoeker betwist met zijn uiteenzetting niet dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan de ernstige feiten van vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid is gesteld, van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en van poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Het ging hierbij om meerdere feiten. Hij betwist evenmin dat hij hiervoor op 3 juni 2014 werd veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van twee jaren, en dit niettegenstaande zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten. Verzoeker benadrukt thans zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, maar het enkele gegeven van verzoekers jonge leeftijd ten tijde van de gepleegde strafrechtelijke feiten is niet van aard om op zichzelf genomen de motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen. Er ligt geen enkel concreet element voor dat erop wijst dat verzoeker intussen dan wel een duidelijk schuldinzicht heeft dan wel een nieuwe wending aan zijn leven heeft gegeven, waaruit zou kunnen blijken dat het ernstig en actueel karakter van het gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde niet langer aanwezig is. Er kan bovendien worden aangenomen dat verzoekers jonge leeftijd ten tijde van het plegen van de feiten reeds in rekening is gebracht bij de opgelegde strafmaat maar niettegenstaande dit gegeven werd geopteerd voor een toch zware gevangenisstraf van twee jaar.

Verzoeker stelt nog dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op het gegeven dat hij nooit enig geweld heeft gebruikt ten aanzien van personen om zich meester te maken van de goederen. Nergens in de bestreden beslissing wordt evenwel het tegendeel gesteld. Wat de feiten betreft waarvoor verzoeker werd veroordeeld op 3 juni 2014 wordt geen melding gemaakt van een verzwarende omstandigheid van geweld tegen personen. Het is dus niet zo dat verzoeker op dit punt, indien gehoord, een incorrectheid in de feiten had kunnen rechtzetten. De gemachtigde van de staatssecretaris was van oordeel dat de voorliggende ernstige feiten en strafmaat reeds voldoende waren om een inreisverbod voor acht jaar op te leggen, ondanks het gegeven dat er geen sprake was van geweld tegen personen, zodat niet blijkt dat verzoeker, in het kader van het hoorrecht, door op dit laatste gegeven te wijzen een element had kunnen aanbrengen dat het bestuur had kunnen bewegen tot het nemen van een andere of gewijzigde beslissing. Verzoeker duidt ook niet nader waarom dit gegeven dan afbreuk doet aan de voorziene motivering. Daarenboven, en ten overvloede, moet ook worden vastgesteld dat de stukken van het administratief dossier leren dat de centrumdirecteur van het repatriëringscentrum 127bis verschillende voorvallen rapporteerde met betrekking tot verzoeker waarbij hij beledigingen dan wel bedreigingen uitte aan het personeel. Op 29 september 2014 was er sprake van ernstige beledigingen aan het adres van een attaché en een veiligheidsmedewerker. Op 11 oktober 2014 uitte verzoeker ernstige beledigingen ten aanzien van het keukenpersoneel. Op 13 oktober 2014 was opnieuw sprake van ernstige beledigingen van het keukenpersoneel, waarbij verzoeker met een plastic mes langs zijn keel ging. Aangesproken op zijn gedrag "*beloofde*" verzoeker het keukenpersoneel aan te zullen vallen. Een overplaatsing werd noodzakelijk geacht. Dat zijn gedrag op geen enkele wijze zou wijzen op een risico voor geweld tegen personen dient dus ernstig te worden genuanceerd.

Verzoeker stelt nog dat hij op heden niet weet waar de gemachtigde van de staatssecretaris zijn informatie haalt en of deze klopt. Hij stelt dat het niet duidelijk is wat de aantijgingen waren. Hij doelt aldus op de bijkomende motivering die in de bestreden beslissing is terug te vinden met betrekking tot de incidenten in het repatriëringscentrum 127bis en het gesloten centrum van Brugge. Er wordt in dit verband allereerst opgemerkt dat dit bijkomende motieven zijn, waarvan niet blijkt dat deze een beslissende invloed hebben gehad op de beslissing om een inreisverbod voor acht jaar op te leggen. Er blijkt dan ook niet dat de eventuele gegrondheid van de kritiek hierop kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft verder – naast de verwijzing naar de strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker op 3 juni 2014 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en de feiten waarvoor verzoeker door de politierechtbank werd veroordeeld op 24 juni 2013 en op 26 januari 2015 – ook duidelijk verwezen naar de feiten waarvoor verzoeker op 21 september 2014 in isolatie werd geplaatst in het gesloten centrum van Brugge – meer bepaald verstoring van de veiligheid, de orde, de goede zeden en de goede werking van het centrum – en de feiten van bedreigingen van het keukenpersoneel in het repatriëringscentrum 127bis. Aan de hand van deze vermeldingen in de bestreden beslissing is de Raad van oordeel dat verzoeker op voldoende wijze kennis heeft kunnen nemen van de feiten en gedragingen waarop wordt gedoeld, waardoor hij zich op dit punt op nuttige wijze kan verdedigen in het kader van huidig beroep. Verzoeker bevestigt thans ook dat hij er kennis van heeft dat de feiten in het gesloten centrum van Brugge die leidden tot zijn isolatie verband hielden met een protest dat hij voerde in het

kader van een hongerstaking. Verzoeker geeft niet aan dat hij ter zake, indien nog gehoord, nog specifieke elementen had kunnen aanbrengen die een ander licht op de zaak konden werpen of tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in om specifieke omstandigheden naar voor te brengen die hij in het kader van het hoorrecht nog hadden aanbrengen en die hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn toelichting niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Hij maakt niet aannemelijk dat enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.3. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Een schending van deze bepaling kan niet dienstig worden aangevoerd. Verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging.

2.2.4. Door middel van een schrijven van 5 november 2018 heeft verzoeker bijkomende stukken overgemaakt aan de Raad.

Het betreft allereerst een vonnis uitgesproken door de jeugdrechtbank van Brussel van 2 februari 2012. De passage in het vonnis die wordt aangehaald, wijst erop dat verzoeker voor het eerst werd voorgeleid op 5 januari 2011 op een ogenblik dat hij nog geen 15 jaar oud was, al zag hij er ouder uit. De rechter wees erop dat verzoeker, intussen 17 jaar oud, de capaciteiten heeft om te slagen in onze samenleving indien hij dit wil. De feiten die verzoeker pleegde gingen om machtsuitoefening, eerder dan geldgewin. Er werd gesteld dat verzoeker de keuze had: ofwel koos hij het goede pad en wachtte hem een mooie toekomst, ofwel koos hij het foute pad en dan zou de gedwongen hulpverlening door de jeugdrechtbank volgens dr. N. nog weinig impact hebben "*waaruit de navenante conclusie zal moeten worden getrokken*". Verzoeker linkt dit stuk niet aan een concreet middel zoals hij dit heeft ingeroepen. Hij duidt ook niet waarom hij dit stuk dan niet reeds kon voorleggen bij zijn inleidende verzoekschrift. In ieder geval blijkt ook niet hoe dit vonnis dan afbreuk kan doen aan de determinerende motieven in de bestreden beslissing. Ter zitting gevraagd hieromtrent verdere verduidelijking te geven, blijft hij op dit punt ook in gebreke. De veroordeling van verzoeker op 3 juni 2014 wijst er eerder op dat verzoeker na zijn meerderjarigheid de keuze heeft gemaakt om verder zijn toevlucht te nemen tot het plegen van strafrechtelijke feiten.

Verder maakt verzoeker een psychiatrisch verslag van 31 oktober 2018 over, waaruit volgt dat hij sinds 22 september 2017 wordt opgevolgd door een psychiater, en een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018 dat zijn moeder haar beschermingsstatuut mag behouden. In dit verband moet worden benadrukt dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren, of konden zijn, van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Er wordt benadrukt dat de bestreden beslissing reeds dateert van 21 januari 2016. Het is verder niet betwist dat verzoeker zelf de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In de bestreden beslissing is daarnaast wel degelijk ook rekening gehouden met de aanwezigheid van verzoekers moeder in België en het gegeven dat zij een legaal verblijf heeft. Op geen enkele wijze gaf verzoeker aan de motivering op dit punt te betwisten.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS